

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2009. gada 26. martā*

Lieta C-326/07

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2007. gada 13. jūlijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv L. Pinjataro-Nolina [*L. Pignataro-Nolin*] un H. Stēvlbeks [*H. Støvlbæk*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], J. Klučka [*J. Klučka*], P. Linda [*P. Lindh*] (referente) un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerālvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 2. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2008. gada 6. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, pieņemot Ministru padomes prezidenta 2004. gada 10. jūnija dekrēta, kurā noteikti kritēriji to īpašo tiesību izmantošanai, kas paredzētas 1994. gada 31. maija Dekrētlikuma Nr. 332, kurš ar grozījumiem apstiprināts ar 1994. gada 30. jūlija Likumu Nr. 474, 2. pantā (*decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri, definizione dei criteri di esercizio dei poteri speciali, di cui all'art. 2 del decreto-legge 31 maggio 1994, n. 332, convertito, con modificazioni, dalla legge 30 luglio 1994, n. 474*) (GURI Nr.139, 2004. gada 16. jūnijs,

26. lpp.; turpmāk tekstā — “2004. gada dekrēts”), 1. panta 2. punktu, Itālijas Republika nav izpildījusi EKL 43. un 56. pantā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Dekrētlukums Nr. 332/1994

- 2 1994. gada 31. maija Dekrētlukums Nr. 332 par noteikumiem par valstij un publiskajām organizācijām akciju sabiedrībās piederošo kapitāldaļu cesijas paātrināšanu (*decreto-legge n. 332, norme per l'accelerazione delle procedure di dismissione di partecipazioni dello Stato e degli enti pubblici in società per azioni*) (GURI Nr. 126, 1994. gada 1. jūnijs, 38. lpp.) tika ar grozījumiem apstiprināts ar 1994. gada 30. jūlija Likumu Nr. 474 (GURI Nr. 177, 1994. gada 30. jūlijs, 5. lpp.). Pēc tam dekrētlukums tika grozīts ar 2003. gada 24. decembra Likumu Nr. 350 par valsts gada un daudzgadu budžeta veidošanas noteikumiem (2004. gada finanšu likums) [*legge n. 350, disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004)*] (GURI Nr. 196 parastais pielikums, 2003. gada 27. decembris; turpmāk tekstā — “finanšu likums Nr. 350/2003”). Minētajā apstiprinātajā un grozītajā dekrētlukumā (turpmāk tekstā — “Dekrētlukums Nr. 332/1994”) ir paredzēts, ka valstij ir īpašās tiesības noteiktās sabiedrībās (turpmāk tekstā — “īpašās tiesības”).
- 3 Dekrētlukuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ministru padomes prezidents ar dekrētu, kas pieņemts pēc ekonomikas un finanšu ministra priekšlikuma, vienojoties ar ražošanas darbību ministru, kā arī attiecīgajiem nozaru ministriem un pēc paziņošanas attiecīgajām parlamentārajām komisijām, nosaka tās sabiedrības, kuras tieši vai netieši atrodas valsts kontrolē un darbojas aizsardzības, transporta, telekomunikāciju, energoresursu un citu publisko pakalpojumu sektoros, kuru statūtos ir jāparedz, ka pirms jebkādu uz kontroles zaudēšanu vērstu pasākumu veikšanas ar sabiedrības ārkārtas akcionāru sapulces lēmumu tajos ir

jāiekļauj norma par vienas vai vairāku zemāk norādīto īpašo tiesību piešķiršanu ekonomikas un finanšu ministram, kas ir īstenojamas, konsultējoties ar ražošanas darbību ministru[..].”

4 Šīs īpašās tiesības, kas izklāstītas minētā 2. panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā, ir šādas:

- a) tiesības iebilst pret to, ka investori iegūst lielas minēto sabiedrību daļas, kas atbilst vismaz 5 % balsstiesību vai mazākai procentu daļai balsstiesību, ko ekonomikas un finanšu ministrs nosaka dekrētā. Lai izteiktu iebildumu, iestādēm ir 10 dienu termiņš pēc paziņošanas, kura ir jāveic attiecīgās sabiedrības valdes locekļiem brīdī, kad ir lūgts veikt ierakstu akcionāru reģistrā, datuma, bet cesionāram ir 60 dienas, lai apstrīdētu iestāžu lēmumu kompetentajā tiesā;

- b) tiesības iebilst pret līgumiem un nolīgumiem starp akcionāriem, kas pārstāv vismaz 5 % balsstiesību vai mazāku procentu daļu balsstiesību, ko ekonomikas un finanšu ministrs nosaka dekrētā. 10 dienu termiņš un 60 dienu termiņš, kas minēts a) punktā, ir piemērojams attiecīgi saistībā ar iestāžu iebildumiem un akcionāru, kuri ir līgumu un nolīgumu dalībnieki, prasībām;

- c) veto tiesības lēmumos par sabiedrības likvidēšanu, uzņēmuma pārvietošanu, apvienošanu, sadalīšanu, sabiedrības juridiskās adreses pārcelšanu uz ārzemēm, izmaiņām saistībā ar sabiedrības mērķi vai statūtiem, ja tiek izbeigtas vai mainītas īpašās tiesības. Ir paredzēts 60 dienu termiņš, lai apstrīdētu veto lēmumu;

d) tiesības iecelt valdes locekli bez balsstiesībām.

- 5 No prasības pieteikuma izriet, ka noteikums par īpašo tiesību izmantošanu tika it īpaši iekļauts tādu sabiedrību statūtos, kuras dibinātas saskaņā ar Itālijas tiesībām, kā *ENI*, *Telecom Italia*, *Enel* un *Finmeccanica*, kas darbojas attiecīgi naftas ķīmijas un enerģētikas, telekomunikāciju, elektroenerģijas, kā arī aizsardzības nozarēs.
- 6 Finanšu likuma Nr. 350/2003 4. panta 230. punktā ir paredzēts, ka ar Ministru padomes prezidenta *ad hoc* lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar ekonomikas ministra, finanšu ministra un ražošanas darbību ministra projektu un kas ir jāpieņem 90 dienu laikā pēc minētā likuma stāšanās spēkā, tiek noteikti kritēriji īpašo tiesību izmantošanai, paredzot to realizēšanu vienīgi gadījumos, kad tiek nodarīts kaitējums valsts būtiskajām interesēm.

2004. gada dekrēts

- 7 2004. gada dekrēta 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Dekrētlikuma Nr. [332/1994] 2. pantā paredzētās īpašās tiesības ir izmantojamas tikai tad, ja pastāv būtiski un primāri vispārējo interešu iemesli, kas it īpaši saistīti ar sabiedrisko drošību, cilvēku veselību un aizsardzību, tās ir jāizmanto atbilstoši un samērīgi šādu interešu aizsardzībai, ieskaitot to, kas tas ir jādara atbilstošā termiņā, ievērojot valsts un Kopienų tiesību principus un galvenokārt nediskriminācijas principu.

2. Neatkarīgi no 1. punktā minētā mērķa īpašās tiesības, kas minētas Dekrētlíkuma Nr. [332/1994] 2. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā, tiek izmantotas, ja pastāv šādi apstākļi:

- a) nopietns un reāls apdraudējums, kas izpaužas kā valsts minimālās naftas un enerģētikas produktu piegādes, kā arī ar tiem saistītu vai atvasinātu pakalpojumu nodrošināšanas un vispārīgi izejvielu, sabiedrības pirmās nepieciešamības preču piegādes vai minimālā telesakaru un transporta pakalpojumu nodrošināšanas pārtraukšana;
- b) nopietns un reāls apdraudējums pienākumu sniegt publiskus pakalpojumus sabiedrībai, kā arī sabiedrībai vispārīgās interesēs uzticēto uzdevumu izpildes turpinātībai;
- c) nopietns un reāls risks būtisko publisko pakalpojumu sniegšanai nepieciešamās infrastruktūras un tīklu drošībai;
- d) nopietns un reāls risks valsts aizsardzībai, militārajai drošībai, sabiedriskajai kārtībai un drošībai;
- e) ārkārtēji veselības apdraudējumi.”

Pirmstiesas procedūra

- 8 Nosūtot 2003. gada 6. februārī Itālijas Republikai brīdinājuma vēstuli, Komisija sāka procedūru par valsts pienākumu neizpildi sakarā ar EKL 43. un 56. panta pārkāpumu saistībā ar īpašo tiesību izmantošanas nosacījumiem. Pēc tam šī dalībvalsts grozīja savus tiesību aktus, pieņemot Finanšu likumu Nr. 350/2003, kā arī 2004. gada dekrētu. Tomēr, uzskatot, ka šādi veiktie grozījumi nebija pietiekami, Komisija 2004. gada 22. decembrī tai nosūtīja papildu brīdinājuma vēstuli.
- 9 Tā kā pēc Itālijas valdības 2005. gada 20. maija atbildes saņemšanas Komisija nevarēja piekrist šajā atbildē ietvertajiem argumentiem, tā 2005. gada 18. oktobrī nosūtīja Itālijas Republikai argumentētu atzinumu, kas attiecās vienīgi uz 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā noteiktajiem kritērijiem, un aicināja veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu tā prasības divu mēnešu laikā no šī atzinuma saņemšanas. Atbildot uz šo atzinumu, šī dalībvalsts nosūtīja dokumentu, ar kuru tā būtībā apstrīdēja Komisijas analīzi.
- 10 Uzskatot, ka situācija joprojām bija neapmierinoša, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 11 Komisija uzskata, ka tas, ka Itālijas Republika ir pārkāpusi EKL 43. un 56. pantu, izriet no fakta, ka 2004. gada dekrētā nav pietiekami precizēti īpašo tiesību izmantošanas kritēriji. Pēc Komisijas domām, minētie kritēriji neļauj investoriem zināt situācijas, kurās šīs tiesības tiks izmantotas.

- 12 Līdz ar to Komisija apgalvo, ka konkrētās situācijas, uz kurām var attiekties jēdziens “napietns un reāls risks”, kas izmantots 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punkta a)–d) apakšpunktā, ir potenciāli daudzskaitlīgas, nenoteiktas un nenosakāmas. Šī precizitātes neesamība, nosakot objektīvus un specifiskus apstākļus, kas attaisnotu to, ka valsts izmanto īpašās tiesības, piešķir šīm tiesībām diskrecionāru raksturu saistībā ar rīcības brīvību, kas ir Itālijas iestādēm. Šāda situācija kopumā demotivētu investorus, konkrētāk, tos, kas plāno iekārtoties Itālijā, lai ietekmētu to uzņēmumu pārvaldību, kurus skar attiecīgie tiesību akti.
- 13 Komisija norāda, ka, tā kā 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punkts attiecas uz to īpašo tiesību izmantošanu, kuras paredzētas Dekrētlikumā Nr. 332/1994, šī dekrēta samērīguma izvērtēšana ietver minēto tiesību leģitimitātes pārbaudi noteiktās situācijās.
- 14 Komisija atzīst, ka brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīvu apriti var ierobežot valsts pasākumi, kurus pamato EKL 46. un 58. pantā minētie iemesli vai primāri vispārējo interešu apsvērumi, ja vien nepastāv saskaņojošs Kopienų tiesiskais regulējums, kas paredz pasākumus, kuri ir vajadzīgi, lai nodrošinātu valsts pamatinterešu aizsardzību.
- 15 Saistībā ar tādām reglamentētajām nozarēm kā enerģētikas, dabasgāzes un telekomunikāciju nozares Komisija uzskata, ka valsts pamatinterešu aizsardzības mērķis var tikt sasniegts, pieņemot mazāk ierobežojošus pasākumus, kādus ir paredzējis Eiropas likumdevējs. Komisija īpaši min Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīvu 2003/54/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu (OV L 176, 37. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīvu 2003/55/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu (OV L 176, 57. lpp.), kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopīgiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.).

Komisija uzsver, ka šīs direktīvas paredz to pasākumu realizēšanu, kuri ir paredzēti, lai saglabātu valsts minimālo piegādi noteiktajās jomās. Komisija apgalvo, ka Itālijas Republika nenorāda, kādēļ valsts minimālās piegādes saglabāšana šādi reglamentētās ekonomikas nozarēs nevar tikt nodrošināta, pamatojoties uz minētajām direktīvām.

- 16 Saistībā ar nereglamentētajām nozarēm Komisija norāda, ka Itālijas Republika nav sniegusi pamatojumu apstrīdēto kritēriju piemērošanai.
- 17 Turklāt tā norāda, ka nav nekādas cēloņsakarības starp, no vienas puses, nepieciešamību garantēt enerģijas piegādi un sniegt publiskos pakalpojumus un, no otras puses, uzņēmuma akcionāru un pārvaldības kontroli.
- 18 Komisija uzskata, ka tādējādi 2004. gada dekrēts ir instruments, kas pārsniedz to, kas nepieciešams, lai aizsargātu tajā paredzētās sabiedriskās intereses.
- 19 Pirmkārt, Itālijas Republika norāda, ka liela daļa Komisijas analīzes ir veltīta apgalvotajam to īpašo tiesību prettiesiskumam, kuru sistēma ir noteikta Dekrētlikumā Nr. 332/1994. Gan prasībā, gan argumentētajā atzinumā norādītā valsts pienākumu neizpilde attiecas vienīgi uz 2004. gada dekrētu, nevis uz Dekrētlikumu Nr. 332/1994. Līdz ar to apgalvoto īpašo tiesību režīma, kas izriet no šī dekrētlikuma, prettiesiskumu neaptver šī prasība.
- 20 Šī dalībvalsts uzskata, ka no tā izriet, ka galvenie iebildumi, kurus Komisija izvirzījusi savā prasībā, nevar tikt apmierināti. Tādējādi tajos ietilpst arī iebildumi par Itālijas

Republikas noteiktajiem ierobežojumiem attiecīgo sabiedrību daļu iegūšanā, iebildumi, kas attiecas uz daļu īpašumtiesībām, t.i., uz šo sabiedrību struktūru. Komisija būtībā pārmet Itālijas Republikai, ka tā noteica kontroles pasākumus attiecībā uz šo struktūru, nevis pasākumus, kas ļautu kontrolēt konkrētus pārvaldības lēmumus. Tomēr šie iebildumi attiecas uz Dekrētlikumu Nr. 332/1994, nevis uz 2004. gada dekrētu.

21 Tādēļ Itālijas Republika lūdz noraidīt iebildumus, kas balstīti uz to, ka tiesību normas par īpašajām tiesībām nav samērīgas, jo šī prasības daļa faktiski attiecas uz Dekrētlikumu Nr. 332/1994.

22 Otrkārt, Itālijas Republika apstrīd Komisijas analīzi tiktāl, ciktāl tā pamato savus galvenos iebildumus ar apgalvoto EKL 56. panta, kas attiecas uz kapitāla brīvu apriti, pārkāpumu, piebilstot, ka šie iebildumi var tikpat labi tikt pamatoti ar EKL 43. pantu, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību. Šī dalībvalsts uzskata, ka no Tiesas judikatūras un it īpaši no 2006. gada 12. septembra sprieduma lietā C-196/04 *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas* (Krājums, I-7995. lpp.) izriet, ka, ja jautājums var tikt izvērtēts no brīvības veikt uzņēmējdarbību skatpunkta, tas izslēdz to, ka uz to attiecas kapitāla brīva aprīte. Tā kā apstrīdētie pasākumi attiecas uz tiesību aktiem, ar kuriem ir paredzēts realizēt noteicošu ietekmi uz attiecīgo sabiedrību pārvaldību, EKL 43., 45. un 46. pants ir piemērojams. Šis aspekts ir svarīgs, jo šajos pantos ir ietvertas mazāk ierobežojošas tiesību normas, nekā ir ietvertas EKL 56. un 58. pantā.

23 Treškārt, Itālijas Republika apstrīd tā iebilduma pamatotību, kurš saistīts ar diskrecionāro raksturu, kuru 2004. gada dekrēta tiesību normas piešķir valsts pārvaldes īpašajām tiesībām.

24 Ceturtkārt, šī dalībvalsts noraida Komisijas argumentāciju par direktīvām, kas piemērojamas reglamentētajās nozarēs. Šīs direktīvas būtu piemērojamas vienīgi, ja

prasība attiektos uz Dekrētlikumu Nr. 332/1994, kurā paredzēti strukturāli pasākumi. Ar 2004. gada dekrētu netika ieviesti nekādi šāda veida pasākumi, bet ar to tika vienīgi precizēti gadījumi un nosacījumi, lai pieņemtu šajā dekrētlikumā paredzētos pasākumus. Itālijas Republika apgalvo, ka jebkurā gadījumā nekas neliedz dalībvalstīm veikt būtiskajās nozarēs pasākumus, ar kuriem tiek noteiktas intervences tiesības, kuras pat pārsniedz minēto direktīvu tiesību normas.

25 Itālijas Republika piebilst, ka ir jāpieņem subsidiaritātes princips. Būtībā valsts tiesību akti ir labāk piemēroti nekā Kopienas tiesību akti, kas rada risku valsts vitāli svarīgajām interesēm, t.i., situācijas, kuras vienīgi šī valsts var izvērtēt pienācīgā termiņā un pareizā veidā.

26 Citās publisko pakalpojumu nozarēs, kas vēl nav saskaņotas, kā valsts aizsardzības nozarē, valstij ir tiesības veikt pasākumus situācijās, kuras ir ļoti kaitīgas vispārējām interesēm.

27 Itālijas Republika uzskata, ka vienīgais prasībā izklāstītais arguments, kas būtu jāņem vērā, ir tas, ka, iespējams, nav paredzēti konkrēti gadījumi, kuros ir iespējams piemērot Dekrētlikuma Nr. 332/1994 tiesību normas. Tomēr šī dalībvalsts apgalvo, ka vienīgi brīdī, kad parādās investors, tiek noteikti un var tikt izvērtēti visi specifiskie apstākļi. Tādēļ Itālijas Republika secina, ka īpašo tiesību izmantošanas nosacījumi nevar tikt noteikti ar lielāku precizitāti, nekā tas ir paveikts 2004. gada dekrētā.

Tiesas vērtējums

Par prasības priekšmetu

- 28 Itālijas Republika uzskata, ka ar lielāko daļu savu argumentu Komisija faktiski apstrīd nevis kritērijus, kas izklāstīti 2004. gada dekrētā, bet īpašās tiesības, kas noteiktas ar Dekrētlikumu Nr. 332/1994, un tiecas panākt, lai šīs tiesības tiktu atzītas par nesaderīgām ar Kopienu tiesībām. Tādējādi šie argumenti paplašina prasības priekšmetu un tādēļ ir nepieņemami.
- 29 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka prasības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi priekšmeta robežas nosaka argumentētais atzinums un prasības pieteikums (šajā sakarā skat. it īpaši Tiesas 2004. gada 24. jūnija spriedumu lietā C-350/02 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-6213. lpp., 20. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā kā šajā lietā šie divi akti attiecas vienīgi uz kritērijiem, kas noteikti 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā, ir jākonstatē, ka Komisija nav paplašinājusi strīda priekšmetu, līdz ar ko prasība ir pieņemama.
- 30 Komisija izvirza noteiktus kritiskus argumentus saistībā ar Dekrētlikumā Nr. 332/1994 noteiktajām īpašajām tiesībām, bet tā šīs tiesības neapstrīd un vienīgi apstrīd šo tiesību izmantošanas kritērijus.
- 31 Tā kā apgalvotā valsts pienākumu neizpilde attiecas vienīgi uz 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā noteiktajiem kritērijiem, ir jālemj tikai par šīs tiesību normas saderību ar Kopienu tiesībām.

Par EKL 43. un 56. panta piemērošanu

- 32 Komisija uzskata, ka tās apgalvotā valsts pienākumu neizpilde ir jāizvērtē saistībā ar EKL 43. pantu, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, un EKL 56. pantu, kas attiecas uz kapitāla brīvu apriti.
- 33 Attiecībā uz jautājumu par to, vai valsts tiesiskais regulējums attiecas uz vienu vai otru aprites brīvību, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ir jāņem vērā attiecīgā tiesiskā regulējuma priekšmets (skat. 2007. gada 24. maija spriedumu lietā *C-157/05 Holböck*, Krājums, I-4051. lpp., 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Valsts tiesību akti, kas ir piemērojami, ja attiecīgās dalībvalsts pilsonim pieder kapitāldaļas sabiedrībā, kura reģistrēta citā dalībvalstī, kas tam ļauj īstenot noteiktu ietekmi uz šīs sabiedrības lēmumiem un noteikt tās darbību, ietilpst EK līguma noteikumu par brīvību veikt uzņēmējdarbību materiālajā piemērošanas jomā (šajā sakarā it īpaši skat. Tiesas 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā *C-251/98 Baars*, *Recueil*, I-2787. lpp., 22. punkts, un 2007. gada 23. oktobra spriedumu lietā *C-112/05 Komisija/Vācija*, Krājums, I-8995. lpp., 13. punkts).
- 35 EKL 56. panta par kapitāla brīvu apriti tiesību normas it īpaši attiecas uz tiešajiem ieguldījumiem, proti, jebkura veida ieguldījumiem, kurus veic fiziskas vai juridiskas personas un kuri palīdz izveidot vai saglabāt stabilas un tiešas saiknes starp ieguldītāju un uzņēmumu, kam kapitāls ir paredzēts saimniecisku darbību veikšanai. Šis mērķis paredz, ka akcionāra īpašumā esošās akcijas sniedz tam iespēju faktiski piedalīties šīs sabiedrības pārvaldībā vai kontrolē (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Vācija*, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Uz valsts tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams ne tikai tai dalībai, kas ļauj zināmā mērā ietekmēt sabiedrības lēmumus un noteikt tās darbību, bet ko piemēro neatkarīgi

no dalības apmēra, kas akcionāram ir sabiedrībā, var attiekties gan EKL 43. pants par brīvību veikt uzņēmējdarbību, gan EKL 56. pants par kapitāla brīvu apriti (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Holböck*, 23. un 24. punkts). Pretēji tam, ko apgalvo Itālijas Republika, iepriekš minētais spriedums lietā *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas* neļauj secināt, ka tādā gadījumā vienīgi EKL 43. pants būtu piemērojams. Kā izriet no tā 32. punkta, šis spriedums vienīgi attiecas uz situāciju, kurā sabiedrībai pieder daļas, kas tai sniedz kontroli pār citām sabiedrībām (skat. Tiesas 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā *C-207/07 Komisija/Spānija*, 36. punkts).

37 Šajā lietā ir jānosaka atšķirība, saskaņā ar kuru kritēriji tiek piemēroti vai nu attiecībā uz valsts tiesībām iebilst pret daļu iegūšanu un pret to, ka akcionāri, kuriem ir noteikta procentu daļa no balsstiesībām, noslēdz nolīgumus, vai nu attiecībā uz tiesībām izteikt veto pret noteiktiem sabiedrības lēmumiem.

38 Pirmkārt, saistībā ar tiesībām iebilst, kas paredzētas Dekrētlíkuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, no lietas materiāliem izriet, ka procentu daļai, kas mazāka par 5 % no balsstiesībām, vai attiecīgajā gadījumā mazākai procentu daļai, ko noteicis kompetentais ministrs, ir jāļauj ieinteresētajām personām efektīvi piedalīties attiecīgās sabiedrības pārvaldībā, uz ko attiecas EKL 56. pants. Tomēr saistībā ar sabiedrībām, kurās akcionāri kopumā ir ļoti izkliedēti, nevar izslēgt, ka daļu, kas atbilst šiem procentiem, īpašniekiem ir iespēja konkrētā veidā ietekmēt šādas sabiedrības pārvaldību un noteikt tās darbību, uz ko attiecas EKL 43. pants, kā to apgalvo Itālijas Republika. Turklāt, tā kā Dekrētlíkumā Nr. 332/1994 ir noteikta minimālā procentu daļa, šis tiesību akts arī tiek piemērots attiecībā uz daļām, kuras pārsniedz šo procentu daļu un piešķir acīmredzamas kontroles tiesības. Tādēļ šie kritēriji, kas attiecas uz minēto tiesību iebilst izmantošanu, ir jāizvērtē no šo divu Līguma tiesību normu skatpunkta.

39 Otrkārt, saistībā ar veto tiesībām, kas paredzētas Dekrētlíkuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā, ir jākonstatē, ka šīs tiesības attiecas uz sabiedrības pārvaldību un līdz ar to attiecas vienīgi uz akcionāriem, kuriem ir noteikta ietekme attiecīgajā sabiedrībā, līdz ar ko kritēriji, kas attiecas uz šo tiesību izmantošanu, ir jāizvērtē no EKL 43. panta skatpunkta. Visbeidzot, pieņemot, ka ar šiem kritērijiem tiek radīta

ierobežojoša ietekme uz kapitāla brīvu apriti, šī ietekme būtu brīvības veikt uzņēmējdarbību iespējamo šķēršļu neizbēgamas sekas un līdz ar to tā neattaisnotu autonomu šo tiesību aktu pārbaudi no EKL 56. panta skatpunkta (iepriekš minētais spriedums lietā *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas*, 33. punkts). Tā rezultātā kritēriju, kas attiecas uz veto tiesību izmantošanu, izvērtēšana ir jāveic vienīgi no EKL 43. panta skatpunkta.

Par 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā izklāstītajiem kritērijiem tiktāl, ciktāl tie attiecas uz iebilduma tiesību izmantošanu

— Par valsts pienākumu, kas izriet no EKL 56. panta, neizpildi

⁴⁰ Vispirms ir jānorāda, ka šeit izvērtētie kritēriji nosaka apstākļus, kuros var tikt izmantotas valsts tiesības iebilst pret noteiktu daļu iegūšanu vai pret to, ka attiecīgo sabiedrību akcionāri noslēdz noteiktus nolīgumus. No Tiesas judikatūras izriet, ka šādu tiesību izmantošana var būt pretrunā kapitāla brīvai apritei, kas garantēta EKL 56. pantā (skat. it īpaši Tiesas 2003. gada 13. maija spriedumu lietā *C-98/01 Komisija/ Apvienotā Karaliste, Recueil, I-4641. lpp., 50. punkts*, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/ Spānija*, 58. punkts). Šajā lietā izskatāmais jautājums ir par to, vai minētie kritēriji nosaka apstākļus, kas ļauj pamatot šādu tiesību izmantošanu.

⁴¹ Šajā sakarā ir jāatgādina, ka kapitāla brīvu apriti var ierobežot valsts pasākumi, kas ir pamatoti ar EKL 58. pantā minētajiem apsvērumiem vai primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, tiktāl, ciktāl nav Kopienų saskaņošanas pasākumu, kas paredzētu šo interešu aizsardzības nodrošināšanai nepieciešamos pasākumus (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Vācija*, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 42 Neesot šādai Kopienu saskaņošanai, principā dalībvalstu kompetencē ir noteikt limeni, kādā tās vēlas nodrošināt šādu likumīgo interešu aizsardzību, kā arī veidu, kādā šis limenis sasniedzams. Tomēr tām ir jāievēro Līgumā noteiktās robežas un it īpaši samērīguma princips, kas noteic, ka pieņemtajiem pasākumiem ir jāatbilst izvirzīto mērķu īstenošanai un tie nedrīkst pārsniegt mērķa sasniegšanai nepieciešamo (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Turklāt pat jomās, kas ir saskaņotas, samērīguma princips ir piemērojams gadījumos, ja Kopienu likumdevējs ir atstājis dalībvalstīm rīcības brīvību.
- 44 Šajā lietā Itālijas Republikas uzskats un Komisijas uzskats atšķiras jautājumā, vai kritēriji, kas piemērojami attiecībā uz tiesību iebilst pret to, ka akcionāri, kam ir vismaz 5 % balsstiesību vai pat zemāka procentu daļa noteiktos gadījumos, iegūst daļas vai noslēdz nolīgumus, ir tādi, ka šāda izmantošana ir samērīga ar nospraustajiem mērķiem un līdz ar to saderīga ar brīvību, kas garantēta EKL 56. pantā.
- 45 Šajā sakarā ir jānorāda, ka apskatāmie kritēriji ir vērsti uz vispārējām interesēm, kuras it īpaši attiecas uz minimālo enerģētikas resursu un sabiedrības pirmās nepieciešamības preču piegādi, publisko pakalpojumu turpinātību, būtisko publisko pakalpojumu sniegšanai nepieciešamās infrastruktūras un tīklu drošību, valsts aizsardzību, sabiedrisko kārtību un drošību, kā arī ārkārtējiem veselības apdraudējumiem. Šādu interešu sasniegšana var, ievērojot samērīguma principu, pamatot noteiktus ierobežojumus pamatbrīvību izmantošanai (it īpaši skat. Tiesas 2008. gada 14. februāra spriedumu lietā C-274/06 Komisija/Spānija, 38. punkts).
- 46 Tomēr, kā tika atgādināts šī sprieduma 42. un 43. punktā, samērīguma principa ievērošana pirmām kārtām pieprasa, lai ar pieņemtajiem pasākumiem varētu sasniegt nospraustos mērķus.

- 47 Tomēr ar apskatāmo kritēriju, kas attiecas uz tiesību iebilst izmantošanu, piemērošanu nevar sasniegt šajā lietā izvirzītos mērķus, jo nav cēloņsakarības starp minētajiem kritērijiem un šīm tiesībām.
- 48 Būtībā Tiesa ir jau nospriedusi, ka vienīgi daļu iegūšana, kas pārsniedz 10 % no tāda uzņēmuma kapitāla, kurš darbojas enerģijas nozarē, vai jebkura cita iegūšana, kas sniedz ievērojamu ietekmi uz šo sabiedrību, principā pati par sevi nevar tikt uzskatīta par pietiekami nopietnu un reālu apdraudējumu piegādes drošībai (skat. iepriekš minēto 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā Komisija/Spānija, 38. un 51. punkts).
- 49 Savos rakstveida apsvērumos Itālijas Republika nav iesniegusi nevienu pierādījumu, pat nevienu norādi, ka apskatāmo kritēriju piemērošana, lai realizētu tiesības iebilst, ļauj sasniegt nospraustos mērķus. Mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanās laikā šī dalībvalsts, protams, minēja dažus piemērus. Tā tādējādi minēja iespēju, ka ārvalstu tirgus dalībnieks, kas ir saistīts ar teroristu organizāciju, tiecas iegūt svarīgas daļas valsts sabiedrībā, kas darbojas stratēģiskā nozarē. Tā arī izvirzīja iespēju, ka ārvalstu sabiedrība, kas kontrolē starptautiskos enerģijas transportēšanas tīklus un kas pagātnē ir izmantojusi šo stāvokli, lai radītu nopietnas piegādes grūtības blakusesošajām valstīm, tiecas iegūt daļas valsts sabiedrībā. Šī dalībvalsts uzskata, ka šāda veida precedentu pastāvēšana varētu pamatot iebildumu pret to, ka šādi ieguldītāji iegūst būtiskas daļas attiecīgajās valsts sabiedrībās.
- 50 Tomēr ir jākonstatē, ka šādi apsvērumi neparādās 2004. gada dekrētā, kurā nav minēts neviens konkrēts vai objektīvs apstāklis.
- 51 Tiesa ir iepriekš nospriedusi, ka tādas dalībvalsts intervences tiesības kā iebildumu tiesības, kuru attiecīgie kritēriji nosaka to izmantošanas nosacījumus un kuras nav pakļautas nevienam nosacījumam, izņemot norādi uz vispārēji formulētu valsts interešu aizsardzību, neprecizējot konkrētus un objektīvus apstākļus, kuros var tikt

izmantotas šīs tiesības, ir būtisks kapitāla brīvas aprites pārkāpums (šajā sakarā skat. Tiesas 2002. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-483/99 Komisija/Francija, *Recueil*, I-4781. lpp., 50. un 51. punkts).

52 Šie apsvērumi ir piemērojami šajā lietā. Pat ja attiecīgie kritēriji ir vērsti uz dažādiem vispārējo interešu tiptiem, tie ir formulēti vispārēji un neprecīzi. Turklāt cēloņsakarības neesamība starp šiem kritērijiem un īpašajām tiesībām, uz kurām tie attiecas, pastiprina neskaidrību attiecībā uz apstākļiem, kuros šīs tiesības var tikt izmantotas, un piešķir diskrecionāru raksturu šīm tiesībām saistībā ar valsts iestāžu rīcības brīvību to izmantošanai. Tāda rīcības brīvība ir nesamērīga attiecībā pret nospraustajiem mērķiem.

53 Turklāt vienkāršs formulējums 2004. gada dekrēta 1. panta 1. punktā, ka īpašās tiesības ir jāizmanto vienīgi saskaņā ar Kopienu tiesībām, nevar padarīt šo kritēriju izmantošanu par saderīgu ar Kopienu tiesībām. Būtībā šo kritēriju vispārējais un abstraktais raksturs nevar garantēt, ka īpašo tiesību izmantošana notiks saskaņā ar Kopienu tiesību prasībām (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 13. maija spriedumu lietā C-463/00 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-4581. lpp., 63. un 64. punkts).

54 Visbeidzot, ja nosacījums, ka īpašo tiesību izmantošana var tikt pakļauta valsts tiesas kontrolei saskaņā ar Dekrētlikuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktu, ir nepieciešams, lai aizsargātu personas saistībā ar kapitāla brīvas aprites noteikumu piemērošanu, tas tomēr pats par sevi nevar novērst šo noteikumu nesaderību ar īpašo tiesību piemērošanas kritērijiem.

55 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, pieņemot tiesību normas, kas izklāstītas 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no EKL

56. panta, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz īpašajām tiesībām, kas noteiktas Dekrētlikuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā.

— Par valsts pienākumu, kas izriet no EKL 43. panta, neizpildi

56 Ciktāl tiesību iebilst izmantošana attiecas arī uz daļām, kuras sniedz to īpašniekiem tiesības noteiktā veidā ietekmēt attiecīgo sabiedrību pārvaldību, kā arī noteikt to darbību un tādēļ šī izmantošana var ierobežot brīvību veikt uzņēmējdarbību, ir jāuzskata — to pašu iemeslu dēļ, kas tika iepriekš izklāstīti saistībā ar kritēriju, kuri izklāstīti 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā, saderīguma ar EKL 56. pantu izvērtēšanu, — ka šie kritēriji piešķir Itālijas iestādēm nesamērīgu rīcības brīvību saistībā ar iebildumu tiesību izmantošanu.

57 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, pieņemot tiesību normas, kas izklāstītas 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no EKL 43. panta, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz īpašajām tiesībām, kas noteiktas Dekrētlikuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā.

Par 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā izklāstītajiem kritērijiem tiktāl, ciktāl tie attiecas uz veto tiesību izmantošanu

58 Kā tika minēts šī sprieduma 39. punktā, 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā izklāstīto kritēriju piemērošana attiecībā pret noteiktiem lēmumiem ir jāizvērtē vienīgi no EKL 43. panta skatpunkta.

- 59 Komisija uzskata, ka šie kritēriji, jo tie ir piemērojami attiecībā uz šīm veto tiesībām, ir nesamērīgi saistībā ar nosprausto mērķi un līdz ar to pretrunā EKL 43. pantam. Itālijas Republika apstrīd šo analīzi.
- 60 Ir jākonstatē, ka tiktāl, ciktāl tas skar attiecīgās sabiedrības, lēmumi par sabiedrības likvidēšanu, uzņēmuma pārvietošanu, apvienošanu, sadalīšanu, sabiedrības juridiskās adreses pārcelšanu uz ārzemēm, izmaiņām saistībā ar sabiedrības mērķi, kā arī grozījumiem statūtos, ar kuriem tiek atceltas vai grozītas īpašās tiesības, attiecas uz šo sabiedrību pārvaldības būtiskajiem aspektiem.
- 61 Ir iespējams, ka šādi lēmumi, kas var attiekties uz šo sabiedrību pastāvēšanu, it īpaši skar publisko pakalpojumu turpinātību vai sabiedrības pirmās nepieciešamības preču valsts minimālās piegādes nodrošināšanu, kas veido vispārējās intereses, kuras paredzētas 2004. gada dekrētā.
- 62 Tādēļ pastāv saikne starp īpašajām veto tiesībām un kritērijiem, kas noteikti 2004. gada dekrētā.
- 63 Tomēr apstākļi, kuros šīs tiesības var tikt izmantotas, nav precīzi.
- 64 Saistībā ar tiesībām iebilst pret noteiktiem lēmumiem, kas paredz sabiedrību, kuras darbojas naftas jomā, aktīvu atsavināšanu vai aktīvu izmantošanu par nodrošinājumu, Tiesa ir nospriedusi, ka, tā kā šo tiesību izmantošana nav pakļauta nevienam nosacījumam, kas ierobežotu ministra rīcības brīvību saistībā ar šo sabiedrību aktīvu īpašnieku identitātes kontroli, attiecīgā sistēma pārsniedza to, kas nepieciešams, lai sasniegtu izvirzīto mērķi, proti, novērst apdraudējumu minimālajām naftas produktu piegādēm faktiski draudu gadījumā. Tiesa piebilda, ka, tā kā minētās sistēmas struktūrā

nebija objektīvu un precīzu kritēriju, attiecīgais regulējums bija nesamērīgs saistībā ar norādīto mērķi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Francija, 52. un 53. punkts).

- 65 Ir jāpārbauda, vai līdzīgi apsvērumi ir piemērojami šajā lietā.
- 66 2004. gada dekrētā nav precizēti apstākļi, kuros veto tiesību, kas paredzētas Dekrētlikuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā, izmantošanas kritēriji var tikt piemēroti. Pat ja šīs tiesības var tikt izmantotas nopietnu un reālu risku vai ārkārtēju veselības apdraudējumu gadījumā saskaņā ar minētā dekrēta 1. panta 2. punktu un saskaņā ar nosacījumiem, kas izklāstīti šī paša dekrēta 1. panta 1. punktā, proti, it īpaši sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības, sabiedrības veselības vai aizsardzības iemeslu dēļ, tomēr neesot precizētiem konkrētiem apstākļiem, kuri ļauj izmantot attiecīgās tiesības, investori nezina, kad šīs veto tiesības var tikt piemērotas. Līdz ar to ir jākonstatē, gluži kā to apgalvo Komisija, ka situācijas, kas ļauj izmantot veto tiesības, ir potenciāli daudzskaitlīgas, nenoteiktas un nenosakāmas un ka tās atstāj plašu rīcības brīvību Itālijas iestādēm.
- 67 Tomēr Itālijas Republika norāda, ka subsidiaritātes princips ir piemērojams attiecīgajās stratēģiskajās nozarēs un ka dalībvalstīm ir jāsauglabā plaša rīcības brīvība, jo tās ir vislabākajā stāvoklī, lai risinātu ārkārtas situācijas, kas skar valsts vitāli svarīgās intereses. Direktīvas, kas pieņemtas reglamentētajās nozarēs, piemēram, enerģētikas nozarēs, ietver vienīgi minimālos noteikumus saistībā ar publisko pakalpojumu prasībām.
- 68 Šajā sakarā, kā tas tika izvirzīts šī sprieduma 43. punktā, pat ja šajās direktīvās dalībvalstīm ir atstāta rīcības brīvība, it īpaši lai ārkārtas gadījumos veiktu pasākumus, tiesību normām, kuras pieņem dalībvalstis, ir jāievēro Līgumā noteiktās robežas un it īpaši samērīguma princips.

- 69 Saistībā ar vienībām, kas darbojas naftas, telekomunikāciju un elektroenerģijas nozarē, Tiesa ir it īpaši atzinusi, ka mērķis garantēt minēto produktu piegādi vai minēto pakalpojumu sniegšanu tādas krīzes gadījumā, kas notikusi attiecīgās dalībvalsts teritorijā, var būt sabiedriskās drošības apsvērums un līdz ar to pamatot pamatbrīvības ierobežošanu (skat. iepriekš minēto 2003. gada 13. maija spriedumu lietā Komisija/Spānija, 71. punkts).
- 70 Tomēr Tiesa arī nosprieda, ka, lai arī dalībvalstīm saskaņā ar to vajadzībām, kuras katrā dalībvalstī un laika periodā var atšķirties, principā ir tiesības noteikt sabiedriskās kārtības un valsts drošības prasības, tomēr Kopienų kontekstā un it īpaši kā pamatojums atkāpei no personu brīvas pārvietošanās pamatprincipa šīs prasības ir jāinterpretē šauri un to saturu nevar noteikt katra dalībvalsts vienpusēji bez Eiropas Kopienų iestāžu kontroles. Tādēļ atsaukties uz sabiedrisko kārtību un valsts drošību var tikai tādu reālu un pietiekami nopietnu apdraudējumu gadījumā, kas skar sabiedrības pamatintereses (it īpaši skat. Tiesas 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-355/98 Komisija/Belģija, *Recueil*, I-1221. lpp., 28. punkts; 2000. gada 14. marta spriedumu lietā C-54/99 *Église de scientologie*, *Recueil*, I-1335. lpp., 17. punkts; un iepriekš minēto 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā Komisija/Spānija, 47. punkts).
- 71 Tiesa piemēroja šo analīzi saistībā ar iebildumu sistēmu, kas bija spēkā Belģijā enerģētikas jomā, un tā kā šī sistēma attiecās uz noteiktiem lēmumiem par valsts sabiedrības stratēģiskajiem aktīviem, it īpaši enerģijas transportēšanas tīkliem, kā arī uz konkrētiem pārvaldības lēmumiem, kas attiecas uz šīm sabiedrībām, valsts intervences varēja notikt vienīgi enerģētikas politikas mērķu graušanas gadījumā. Tiesa uzskatīja, ka šī sistēma balstījās uz objektīviem kritērijiem, kurus kontrolē tiesas, un ka Komisija nebija pierādījusi, ka varēja tikt izmantoti mazāk ierobežojoši pasākumi, lai sasniegtu izvirzīto mērķi (skat. Tiesas 2002. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-503/99 Komisija/Belģija, *Recueil*, I-4809. lpp., 50.–53. punkts).
- 72 Tomēr šajā lietā, kā tas tika konstatēts šī sprieduma 66. punktā, 2004. gada dekrētā nav precizēti konkrēti apstākļi, kuros var tikt izmantotas veto tiesības, un tādēļ tajā izklāstītie kritēriji nebalstās uz objektīviem un kontrolējamiem nosacījumiem.

73 Tādēļ, kā tika atgādināts šī sprieduma 53. un 54. punktā, vienkāršs formulējums, ka veto tiesības ir jāizmanto vienīgi saskaņā ar Kopienu tiesībām, un apstāklis, ka to izmantošana var tikt pakļauta valsts tiesas kontrolei, nevar padarīt 2004. gada dekrētu par saderīgu ar Kopienu tiesībām.

74 Tādēļ ir jākonstatē, ka, pieņemot tiesību normas, kas izklāstītas 2004. gada dekrēta 1. panta 2. punktā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no EKL 43. panta, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz īpašajām tiesībām, kas noteiktas Dekrētlikuma Nr. 332/1994 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

Par tiesāšanās izdevumiem

75 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums nav labvēlīgs, tad jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **ka, pieņemot 2004. gada 10. jūnija Ministru padomes prezidenta dekrēta, kurā noteikti kritēriji to īpašo tiesību izmantošanai, kas paredzētas 1994. gada 31. maija Dekrētlikuma Nr. 332, kurš ar grozījumiem apstiprināts ar 1994. gada 30. jūlija Likumu Nr. 474, 2. pantā (*decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri, definizione dei criteri di esercizio dei poteri speciali, di cui all'art. 2 del decreto-legge 31 maggio 1994, n. 332, convertito, con***

modificazioni, dalla legge 30 luglio 1994, n. 474), 1. panta 2. punktā izklāstītās tiesību normas, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas izriet:

- no EKL 43. un 56. panta, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz īpašajām tiesībām, kas noteiktas dekrētlikuma, kurš grozīts ar 2003. gada 24. decembra Likumu Nr. 350 par valsts gada un daudzgadu budžeta veidošanas noteikumiem (2004. gada finanšu likums) [*legge n. 350, disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004)*], 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, un
- no EKL 43. panta, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz īpašajām tiesībām, kas paredzētas minētā 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā;

2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]